

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom 16. mája 2017 v Bratislave vo veci vyžiadanej osoby **J. P.**, pre trestný čin úmyselného ohrozenia cestnej premávky, trestný čin nepovoleného vzdialenia sa z miesta nehody a trestný čin podvodu podľa §§ 142 ods. 1 č. 1, 229, 230, 263 ods. 1, 315c ods. 1 č. 2 Písmeno e/, 52, 53 nemeckého Trestného zákonníka, o sťažnosti vyžiadanej osoby proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5Ntc/3/2017, z 11. apríla 2017 takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 193 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku sťažnosť vyžiadanej osoby J. P. proti výroku pod bodom I. uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5Ntc/3/2017, z 11. apríla 2017 **z a m i e t a**, pretože nie je prípustná.

II. Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť vyžiadanej osoby J. P. proti výroku pod bodom II. uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5Ntc/3/2017, z 11. apríla 2017 **z a m i e t a**, pretože nie je dôvodná.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým uznesením rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného prokuratúrou v Trier, Spolková republika Nemecko č. 8043 Js 15772/16 z 2. februára 2017 a o odovzdaní vyžiadanej osoby J. P. do Spolkovej republiky Nemecko na trestné stíhanie pre trestné činy uvedené v označenom európskom zatýkacom rozkaze, ktorých sa mal menovaný dopustiť tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia krajského súdu.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tak, že: „Krajský súd nemal za preukázané žiadne také skutočnosti, ktoré by zakladali obligatórne dôvody odmietnutia

vykonania predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu. V posudzovanej veci krajský súd zistil, že európsky zatýkací rozkaz o vykonanie ktorého ide, bol vydaný príslušným justičným orgánom členského štátu, pričom jeden zo skutkov (trestný čin podvodu), pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, bol justičným orgánom členského štátu podradený pod kategóriu trestných činov uvedených v § 4 ods. 4 zákona č. 154/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov, z ktorého dôvodu nebolo pri tomto skutku potrebné skúmať jeho obojstrannú trestnosť. Vo vzťahu k druhému skutku bolo potrebné skúmať jeho obojstrannú trestnosť, pričom krajský súd konštatuje, že z hľadiska právnej kvalifikácie by sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky jednalo o trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona vo viacčinnom súbehu s trestným činom neposkytnutia pomoci podľa § 178 Trestného zákona. V danom prípade bola splnená podmienka uvedená v § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, keďže v prejednávannej veci bol európsky zatýkací rozkaz vydaný pre skutky, za ktoré možno podľa právneho poriadku Slovenskej republiky uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou najmenej dvanásť mesiacov. Pokiaľ obhajoba tvrdila existenciu takých humanitárnych a zdravotných dôvodov, zohľadnenie ktorých prevyšuje záujem spoločnosti na vydaní J. P. na základe predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu do Spolkovej republiky Nemecko, krajský súd sa s uvedenými tvrdeniami nestotožnil. Poukaz na článok 35 a 52 Charty základných práv Európskej únie, ktorá je prameňom primárneho práva Európskej únie a jej aplikácia má prednosť pred vnútroštátnymi právnymi normami, neodôvodňuje odmietnutie európskeho zatýkacieho rozkazu na vyžiadajú osobu, keď článok 35 je odrazom zásad založených na článku 152 Zmluvy o ES (teraz 168 Zmluvy o fungovaní Európskej únie), článku 11 a 13 Európskej sociálnej charty a upravuje právo prístupu každej osoby k preventívnej zdravotnej starostlivosti ako aj právo využívať lekársku starostlivosť za podmienok, ktoré prijme ten ktorý členský štát. Výkon európskeho zatýkacieho rozkazu podľa názoru krajského súdu neobmedzí vyžiadajú osobu na jej práve prístupu k lekárskej starostlivosti (čl. 52 Charty), rovnako ako nie je ani dôvodná obava o zabezpečenie vysokej úrovne ochrany jeho zdravia vo vyspelom európskom štáte, akým je Spolková republika Nemecko. Úroveň zdravotných obtiaží vyžiadanej osoby na základe predloženého lekárskeho nálezu a v ňom uvedeného názoru odborného lekára - diabetológa neodôvodňuje jeho zotrvanie v Slovenskej republike a bezodkladné doriešenie zdravotného stavu z dôvodu bezprostredného ohrozenia jeho života a zdravia. Lekár nezistil sekundárne prejavy diabetu mellitus v zmysle polyneuropatie a predpísal menovanému diétne opatrenia a liečbu na kompenzáciu jeho zdravotného stavu. Navyše, pred lekárom menovaný uviedol, že sa napriek objektívne potvrdenej diagnóze subjektívne cíti dobre, bez ťažkostí a doteraz

nebol pravidelne liečený. Skutočnosť, že krajský súd rozhodol, že európsky zatýkací rozkaz Prokuratúry v Trier, Spolková republika Nemecko vydaný dňa 02.02.2017 pod č. 8043 Js 15772/16 sa vykoná a vyžiadaná osoba J. P. sa odovzdá na trestné stíhanie do Spolkovej republiky Nemecko, je s poukazom na ust. § 16 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z. zákonným dôvodom pre rozhodnutie sudcu krajského súdu o vzatí vyžiadanej osoby do vydávacej väzby. Preto v nadväznosti na prvú výrokovú vetu krajský súd rozhodol, že vyžiadanú osobu J. P. berie do vydávacej väzby, ktorá začína dňa 11.04.2017 o 11,40 hod. a bude vykonávaná v ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica. Do vydávacej väzby sa však započítava doba zadržania vyžiadanej osoby J. P. v čase od 10,35 hod. dňa 20.02.2017 do 11,20 hod. dňa 21.02.2017“.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť J. P.. V sťažnosti uviedol: „S oboma výrokmi Krajského súdu Banská Bystrica sa nestotožňujem. Som toho názoru, že súd dôsledne neskúmal, či na strane vyžiadanej osoby nie sú humanitárne, zdravotné, či iné závažné osobné dôvody, vzhľadom ku ktorým by vydanie na trestné stíhanie do cudziny spôsobilo vyžiadanej osobe neprimeranú ujmu. Zo zdravotnej dokumentácie J. P. vyplýva, že trpí chorobou diabetes, ktorá si v jeho konkrétnom prípade vyžaduje trvalú liečbu a pravidelné kontroly u ošetrojúceho lekára. Podľa čl. 35 Charty základných ľudských práv Európskej únie každý má právo na prístup k preventívnej zdravotnej starostlivosti a právo využívať lekársku starostlivosť za podmienok ustanovených vnútroštátnymi právnymi predpismi a praxou. Podľa čl. 52 odsek 1 Charty akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd uznaných v tejto charte musí byť ustanovené zákonom a rešpektovať podstatu týchto práv a slobôd. Za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality možno tieto práva a slobody obmedziť len vtedy, ak je to nevyhnutné a skutočne to zodpovedá cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných. Zásada proporcionality je upravená v z. č. 154/2010 Z. z. v § 5 ods. 3 tak, že podľa tohto zákona súd európsky zatýkací rozkaz nevydá, ak je pred jeho vydaním zrejmé, že by vyžiadanim z cudziny bola osobe, o ktorej vydanie ide, spôsobená ujma neprimeraná významu trestného konania alebo následkom trestného činu. Právo na ochranu zdravia je zakotvené aj v článku 40 Ústavy Slovenskej republiky. Z uvedeného vyplýva, že právo na ochranu života a zdravia J. P. má prednosť pred jeho vydaním na trestné stíhanie do Nemecka za skutok, ktorý nespáchal, naopak on sám sa pravdepodobne stal obeťou trestného činu. Vyžiadaná osoba utiekla späť domov z dôvodu obavy o svoj život, nakoľko sa mu vyhrážali, že v prípade, že pôjde na políciu, tak ohrozia jeho život a zdravie. J. P. doposiaľ nijakým spôsobom nemaril konanie o európskom zatýkacom rozkaze. Dobrovoľne sa dostavil na výsluchy na Krajskú prokuratúru

ako aj na verejné zasadnutie Krajského súdu Banská Bystrica, z ktorého bol vzatý do vydávacej väzby. Domnievam sa, že jeho pobyt vo vydávacej väzbe je neopodstatnený. **Vzhľadom na vyššie uvedené žiadam Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby sťažnosti J. P. vyhovel, prepustil ho z vydávacej väzby a rozhodol, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná“.**

Najvyšší súd na podklade podanej sťažnosti rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia z nasledovných dôvodov.

Podľa § 22 ods. 7 ZEZR *proti rozhodnutiu krajského súdu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu je prípustná sťažnosť vyžiadanej osoby len pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1, sťažnosť má odkladný účinok; sťažnosť prokurátora je prípustná pre niektorý z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 alebo ak rozhodnutím o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu bol porušený tento zákon; sťažnosť má odkladný účinok.*

Podľa § 23 ods. 1 ZEZR *vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu sa odmieta, ak*

a) sa na trestný čin, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, vzťahuje amnestia, ktorá bola udelená v Slovenskej republike, a slovenský právny poriadok upravuje právomoc slovenských orgánov na trestné stíhanie tohto trestného činu,

b) vykonávajúci justičný orgán má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti vyžiadanej osobe pre ten istý skutok právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov členského štátu, v ktorom bol vynesení,

c) vyžiadaná osoba nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bol vydaný európsky zatýkací rozkaz,

d) skutok, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 4 a 5; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nie je možné odmietnuť výkon európskeho zatýkacieho rozkazu iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu,

e) vykonávajúci justičný orgán zistil, že trestné stíhanie alebo výkon trestu odňatia slobody vyžiadanej osoby sú premlčané podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie

trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, alebo

f) súd na základe postupu podľa § 21a rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, na základe ktorého bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, do Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu.

Zo znenia citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že sťažnosť proti rozhodnutiu o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu možno podať len z presne a taxatívne uvedených dôvodov (§ 23 ods. 1 ZEZR). Sťažnosť J. P. proti výroku pod bodom I. uznesenia krajského súdu nebola podaná pre žiadny z prípustných dôvodov uvedených v ustanovení § 23 ods. 1 ZEZR, a preto neostalo najvyššiemu súdu, v tejto časti, iné len rozhodnúť (a limine) o zamietnutí sťažnosti menovaného ako neprípustnej, postupom podľa § 193 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku.

Pokiaľ J. P. podal sťažnosť proti výroku pod bodom II. uznesenia krajského súdu, tak najvyšší súd ako súd nadriadený preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť označeného výroku ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť menovaného nie je dôvodná.

Podľa § 16 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, ak vyžiadaná osoba súhlasí s vydaním alebo ak bolo rozhodnuté, že sa európsky zatýkací rozkaz vykoná, vezme sudca krajského súdu túto osobu do vydávacej väzby, ak tak neurobil už sudca podľa odseku 1. Ak bolo o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu rozhodnuté podľa § 22 ods. 8, vezme osobu do vydávacej väzby sudca Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ak tak neurobil už sudca krajského súdu podľa odseku 1 alebo podľa prvej vety tohto odseku.

Rozhodnutie o vzatí vyžiadanej osoby do vydávacej väzby je rozhodnutím nevyhnutným (bez možnosti skúmania existencie akýchkoľvek dôvodov väzby či nahradenia väzby), procesno-technického charakteru, ktorého jediným účelom je zabezpečenie „hladkého“ odovzdania vyžiadanej osoby orgánom cudzieho štátu.

Samozrejme nemožno vylúčiť prepustenie vyžiadanej osoby z vydávacej väzby a teda aj prípadnú oprávnenosť a dôvodnosť podanej sťažnosti.

Vyžiadaná osoba musí byť vždy prepustená z vydávacej väzby, ak nastanú okolnosti uvedené v ust. § 16 ods. 3 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, podľa ktorého príslušný sudca rozhodne o prepustení osoby z vydávacej väzby dňom, keď dôjde k vydaniu osoby orgánom štátu pôvodu, alebo v prípadoch uvedených v § 25 ods. 1 a 3, posledným dňom ustanovenej lehoty. Okrem toho sudca rozhodne o prepustení z vydávacej väzby, ak

a/ justičný orgán štátu pôvodu zrušil európsky zatýkací rozkaz alebo ak ho vo vzťahu k Slovenskej republike odvolal,

b/ príslušný sudca rozhodol, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná, alebo

c/ inak zanikli dôvody vydávacej väzby, vydania alebo jeho realizácie.

V tomto štádiu konania najvyšší súd nezistil danosť žiadnej okolnosti uvedenej v ust. § 16 ods. 3 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, či § 25 ods. 1 resp. 3 zákona o európskom zatýkacom rozkaze a preto ani dôvod na pozitívne rozhodnutie o podanej sťažnosti.

J. P. v sťažnostiach argumentoval tak, že nijakým spôsobom nemaril konanie o európskom zatýkacom rozkaze, dobrovoľne sa dostavoval na výsluchy na krajskú prokuratúru ako aj na verejné zasadnutie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici. Preto sa domnieva, že jeho pobyt vo vydávacej väzbe je neopodstatnený.

Najvyšší súd už vyššie uviedol, že v súčasnom štádiu konania nezistil žiadny dôvod na prepustenie menovaného z vydávacej väzby a poznamenáva, že ani prípadne zlý zdravotný stav – neohrozujúci jeho zdravie alebo život nie je dôvod na prepustenie z vydávacej väzby. K zdravotnému stavu ako okolnosti, ktorá by mala byť dôvodom na nevydanie (a zrejme i dôvodom na nevzatie resp. prepustenie z vydávacej väzby) sa už erudovane a správne vyjadril krajský súd (viď vyššie), ktorý pri rozhodovaní zohľadnil aj zdravotný stav J. P., a preto najvyšší súd v tejto časti odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu bez potreby opakovania tam uvedeného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky okrem toho poukazuje na - ust. § 8 ods. 2 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby, podľa ktorého: „Obvineného (v tomto prípade vyžiadanú osobu) na návrh lekára a s predchádzajúcim súhlasom orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu ústav premiestni do nemocnice alebo do iného zdravotníckeho zariadenia s cieľom poskytnúť mu takú zdravotnú starostlivosť, ktorú nemožno poskytnúť v ústave;

ak je bezprostredne ohrozený život obvineného, ústav vyžiada súhlas dodatočne“, na - ust. § 19 ods. 4 vyhlášky č. 437/2006 Z. z., ktorou sa vykonáva poriadok výkonu väzby, podľa ktorého: „Ak zdravotný stav obvineného vyžaduje poskytnutie neodkladnej zdravotnej starostlivosti a nemožno ho zabezpečiť lekárom z ústavu, ústav privolá zdravotnú službu alebo lekársku službu prvej pomoci, ktorá po vyšetrení obvineného rozhodne o ďalšom postupe“, a zároveň a hlavne na - ust. § 22 označenej vyhlášky, podľa ktorého : „Ak obvinený ochorel na nevyliciteľnú životu nebezpečnú chorobu alebo nevyliciteľnú duševnú chorobu, ktorú nemožno liečiť v podmienkach zboru väzenskej a justičnej stráže riaditeľ ústavu na návrh lekára oznámi túto skutočnosť príslušnému prokurátorovi alebo súdu; vždy však prokurátorovi, ktorý vykonáva dozor nad zachovaním zákonnosti v ústave. Prílohou oznámenia je lekárska správa o zdravotnom stave obvineného“.

Z uvedeného je nesporné, že v prípade akéhokoľvek zhoršenia zdravotného stavu J. P., ktorý by ohrozoval jeho zdravie alebo život, musí aktívne zasiahnuť samotný lekár a tiež aj riaditeľ zboru väzenskej a justičnej stráže tak, aby vyžiadanej osobe bola poskytnutá náležitá lekárska starostlivosť. V prípade J. P. k takémuto zásahu doposiaľ nedošlo a teda je objektívne dané, že jeho zdravie ani život výkonom väzby zatiaľ nie je ohrozený.

S ohľadom na uvedené najvyšší súd nezistil žiadny dôvod na pozitívne rozhodnutie o sťažnosti vyžiadanej osoby, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 16. mája 2017

JUDr. Martin B a r g e l, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová